

Arrest

nr. 292 414 van 27 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE PAUW loco advocaat B. SOENEN en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2004.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 7 juni 2020. Op 18 juni 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 augustus 2021 en 28 april 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 31 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

Je bent een Afghaans staatsburger, geboren op 31 mei 2004 in het dorp Azizkhel, van het Khogyani district in de provincie Nangarhar. Je bent een soennitische moslim van Pashtu origine. Je ging niet naar school, maar bracht eten naar je familieleden die op de landbouwgrond werkten, speelde buiten, bracht tijd door in jullie boomgaarden, ... In de buurt van jullie huis bevond zich een checkpost van de lokale politie.

Op een gegeven moment was je in de boomgaarden voor je huis toen er een gevecht uitbrak. Twee leden van de lokale politie verscholen zich in jullie boomgaard. Een van hen raakte gewond en liet zijn geweer laten vallen. Hij riep jou en vroeg je het geweer aan hem te geven. Je deed dit en vluchtte naar binnen. De gewonde agent zocht eveneens toevlucht in de ommuurde compound waar jullie woonden. Even later werd hij door collega's opgehaald.

De volgende dag kwam er een speciaal team van de lokale politie om het incident te onderzoeken. Het lid van de lokale politie dat de vorige dag niet gewond raakte was erbij en verklaarde waar iedereen bij stond dat jij hen geholpen had. Diezelfde avond werd je vader toen hij terugkwam van het gebed in de moskee tegen gehouden door de Taliban. Zij vroegen hem waar je was en zeiden je vader dat ze jou moesten hebben en het geweer dat jij had meegenomen. Nadat je vader thuiskwam verwittigde hij je grootvader langs moederszijde. Deze kwam dezelfde avond bij jullie langs en nam je mee naar zijn huis in Hakim Abad. Hier bleef je één nacht terwijl je grootvader je vertrek regelde. De volgende ochtend vertrok je met een smokkelaar.

Je verliet Afghanistan aan het einde van de winter en het begin van de lente.

Je reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland en de Balkanroute naar België. Je reis naar België duurde ongeveer 13 maanden. Op 7 juni 2020 kwam je in België aan. Op 18 juni 2020 diende je een verzoek tot internationale bescherming in.

Na je vertrek kwamen er enkele keren kinderen bij je familie informeren waar je was. Nadat de Taliban Afghanistan had overgenomen, kwamen ook Talibanleden bij je thuis langs en vroegen zij aan je vader waar je was.

Ter staving van je verzoek tot internationale bescherming legde je je taskara neer en de envelop waarmee je taskara werd verstuurd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er bij aanvang van je asielprocedures, in jouw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstond in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst. Op 31 mei 2022 werd je meerderjarig.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Je vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de Taliban omdat je samengewerkt hebt met de lokale politie (CGVS II p. 7). Je vreest eveneens de mensen in je gemeenschap, die volgens jou allemaal voor de Taliban werken.

Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de feiten die zich afspeelden na het gevecht dat bij jou in de boomgaard zou hebben plaatsgevonden.

Eerst en vooral lijkt het weinig aannemelijk dat jij als enige van je gezin zou worden gevisieerd door de Taliban. Je verklaarde doorheen de twee persoonlijke onderhoudsverschillen dat de Taliban uitsluitend op zoek waren naar jou (CGVS I p. 4, 20, CGVS II p. 4, 9). De Taliban wilden je arresteren en vermoorden, omdat je de politie had geholpen en zij personen van de overheid als ongelovigen zien (CGVS I p. 20). Uit je verklaringen blijkt dat jij degene was die één van de twee lokale politieagenten zijn wapen teruggaf. Echter blijkt eveneens dat de lokale politie hun toevlucht zochten in jullie ommuurde boomgaard en van daaruit met de Taliban vochten. Meer zelfs - uit je verklaringen blijkt dat de gewonde politieagent zijn toevlucht zocht tot niet enkel jullie ommuurde boomgaard, maar ook tot de compound waar jij en je familie woonden (op verschillende plaatsen verwijst je hiernaar met 'huis' CGVS II p. 17, CGVS vragenlijst nr. 3.5). De politieagent kon hier schuilen tot hij door zijn collega's werd opgepikt (CGVS II p. 9, 12, CGVS I p. 16, 18, 19). Uit je verklaringen blijkt dat je samenwoonde met je vader, moeder, broers en zussen (CGVS I p. 7). Ook je grootvader [A.], die samen met je vader op het land werkte en die het gebed in de moskee leidde (CGVS II p. 5, 7) en je oom [N.] woonden in dezelfde compound (CGVS I p. 7). Op het moment van het gevecht waren je vader en oom niet aanwezig. Je grootvader en de rest van je familieleden waren echter wel thuis (CGVS II p. 10). Aangezien de lokale politie binnen kwam in het gedeelte waar jullie woonden met de hele familie, kan echter niet ingezien worden waarom enkel jij en niet de hele familie hiervoor verantwoordelijk zouden worden gehouden, meer bepaald de andere mannen van je familie zoals je grootvader die toen eveneens aanwezig was en je vader en oom. In Afghanistan bestaat de sociale structuur immers uit het hoofd van de familie, die beslissingen neemt voor de hele familie. Het lijkt dan ook vreemd en weinig waarschijnlijk dat – indien de gebeurtenissen daadwerkelijk plaatsvonden zoals ze door jou werden beschreven – de Taliban enkel jou zou viseren en dit omwille van het feit dat je het geweer aan hen terug gaf en hen shelter gaf (CGVS II p. 9). Er zou immers verwacht kunnen worden dat niet enkel jij – maar heel je familie – hiervoor verantwoordelijk zouden worden geacht en hierdoor problemen zouden kennen, wat echter niet het geval is (cfr. infra).

Zo verklaarde je tijdens je eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat er een paar keer kinderen van straat naar je huis werden gestuurd om te kijken of jij thuis was. Kinderen zouden immers zomaar ergens mogen binnen lopen. Gevraagd wie de kinderen naar je huis stuurde verklaarde je het niet te weten. Je zei: "Die mensen kwamen gewoon vragen". Gevraagd of er nog andere mensen waren langs geweest, buiten deze kinderen, antwoordde je: "Misschien wel, maar ze (de ouders) hebben de details niet gegeven." (CGVS I p. 8-9). Toen je vader jou hierover aan het vertellen was, onderbrak je moeder hem immers en zei ze hem dat hij niet alles aan jou hoefde te vertellen (CGVS I p. 8). Of je familie al dan niet problemen kende na je vertrek uit Afghanistan zijn geen details maar belangrijke informatie die iets kan vertellen over je eigen vrees. Er kan dan ook verwacht worden dat je ouders deze informatie met jou zouden delen in het kader van je asielprocedure. Het argument dat ze je niet alles zouden vertellen lijkt dan ook weinig waarschijnlijk. Tijdens je tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS werd je opnieuw gevraagd of je familie nog andere problemen had in de periode nadat jij het land verliet en vóór de Taliban het land overnam. Je verklaarde van niet. De Taliban zouden enkel kinderen naar het huis van je ouders hebben gestuurd (CGVS II p. 13-14). Hieruit blijkt dan ook niet dat je ouders of de rest van je familie problemen zouden hebben gekend met de Taliban tijdens de eerste twee jaar nadat je uit Afghanistan vertrok (immers kan uit je verklaringen afgeleid worden dat je vertrok in het voorjaar van 2019).

Tijdens je tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelde je dat de Taliban na de val van Afghanistan wél bij je familie langskwam. Wanneer je gevraagd werd waarom de Taliban dan niet langs je huis kwamen vóór ze Afghanistan overnamen, verklaarde je dat ze hier de kans niet toe hadden, aangezien er in die tijd een checkpoint voor je huis lag (CGVS II p. 14). Deze uitleg verklaart misschien waarom de Taliban je familie niet thuis opzochten, maar duidt niet waarom ze op geen enkele andere manier contact met je familie opnamen. Ze hadden immers wel degelijk de mogelijkheid mensen in de regio te benaderen. Volgens jouw verklaringen spraken zij de dag voor je vertrek uit Afghanistan met je vader wanneer deze terugkwam van de moskee (CGVS II p. 9). Volgens jouw verklaringen waren de Taliban voor je vertrek op zoek naar jou. Ze wilden jou ondervragen. Ze vroegen je vader hen het geweer en zijn zoon te bezorgen, wat hij echter naliet te doen. Integendeel, hij zorgde ervoor dat jij aan hen kon ontsnappen. Het feit dat de Taliban na je vertrek quasi niets ondernamen tegen je familie – hoewel zij allemaal onderdak hadden gegeven aan een lokale politieagent, en je vader regelrecht tegen hun eisen inging door jou te laten ontsnappen – is niet geloofwaardig. De verklaring dat de Taliban na de val van Afghanistan opeens wel bij je thuis zouden langskomen, verandert niets aan deze vaststelling.

Daarenboven bleek dat je familie ten tijde van je tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS – ongeveer 3 jaar na je vertrek uit Afghanistan - nog steeds op dezelfde plaats woonde als voor jouw vertrek (CGVS II p. 4). Nochtans wonen er verschillende van je familieleden elders. Zo heb jijzelf de laatste nacht voor je vertrek uit Afghanistan bij je grootvader in Hakim Abad verbleven (CGVS II p. 7, CGVS I p. 21), wonen er tantes in Jawara en in Engineer Mahmood Qala en nog enkele ooms in Hakim Abad (CGVS I p. 8). Het feit dat je familie nog steeds op dezelfde plaats woont doet wederom afbreuk aan je voorgehouden vrees.

Je verklaringen omtrent de bedreigingen die de Taliban al dan niet rechtstreeks tegen je familie zouden hebben geuit waren bovendien inconsistent. Wanneer de CGVS vragenlijst met je werd overlopen – die reeds vrij gedetailleerd werd ingevuld – verklaarde je dat de Taliban je vader bedreigde. Ze hadden informatie dat er een geweer bij jullie thuis lag en dat jij de politie had geholpen. Ze wilden jou ondervragen. Indien jouw vader je niet naar hen bracht, zouden ze jullie allemaal straffen (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Bij aanvang van je eerste onderhoud op het CGVS verklaarde je dat niet alles correct was genoteerd bij het overlopen van de CGVS vragenlijst. Er werd genoteerd dat je ouders en je hele familie problemen hadden met de Taliban, terwijl de Taliban echter enkel naar jou zou hebben gevraagd (CGVS I p. 3). Tijdens je tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS werd je gevraagd naar het gesprek tussen de Taliban en je vader en werd je gevraagd of de Taliban ooit je familie bedreigde. Je verklaarde van niet (CGVS II p. 10). Geconfronteerd met de verklaringen die je eerder had afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), verklaarde je dat ze je niet verstonden. Je herhaalde dat de Taliban je familie niet zou hebben bedreigd (CGVS II p. 15). Deze verklaring biedt echter geen uitleg voor bovenstaande discrepantie. Indien jij niet uitdrukkelijk de consequenties voor de ongehoorzaamheid van je vader zou hebben vermeld, lijkt het immers weinig waarschijnlijk dat dit wel zo zou worden vertaald en genoteerd. Je inconsistente verklaringen hieromtrent doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas.

Daarenboven waren je verklaringen omtrent het contact tussen je vader en de Taliban eveneens inconsistent. Tijdens je tweede onderhoud op het CGVS werd je vluchtrelaas met jou overlopen. Vóórdat je gevraagd werd te vertellen wat er in Afghanistan precies was gebeurd, werd je gevraagd of iemand van je familie contact had met de Taliban toen jij in Afghanistan woonde. Je antwoordde aanvankelijk dat je hier geen informatie over had en voegde onmiddellijk hieraan toe dat niemand contact had met de Taliban. Wanneer je opnieuw gevraagd werd of iemand van je familie met de Taliban sprak toen jij in Afghanistan woonde, verklaarde je het je niet te herinneren (CGVS II p. 8). Pas later, wanneer je opnieuw het verhaal deed van de gebeurtenissen die zich in Afghanistan zouden hebben afgespeeld, vertelde je dat je vader door de Taliban werd benaderd (CGVS II p. 9). Wanneer je geconfronteerd werd met de verklaringen die je eerder daarvoor had afgelegd, verklaarde je dat je de vraag verkeerd had begrepen. Je dacht dat er gevraagd werd of je familie met de Taliban sprak vóór je problemen begonnen (CGVS II p. 9). Deze uitleg volstaat niet. Voordat je gevraagd werd naar het contact tussen je familie en de Taliban werd immers uitdrukkelijk naar jouw problemen verwezen en werd eveneens gevraagd naar het contact tussen jou en de Taliban (CGVS II p. 8). Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat je de vraag verkeerd zou hebben begrepen. Het feit dat je enkel vertelde over dit contact tussen de Taliban en je vader wanneer je sprak over je problemen, en je hier niets over vermeldde wanneer je er rechtuit naar gevraagd werd, maakt dat je verhaal ingestudeerd overkomt.

Verder blijven je verklaringen omtrent verschillende elementen in je relaas erg vaag.

Zo is het opvallend hoe weinig je kan vertellen over wat nu de uitkomst was van het gevecht waarvan jij getuige was en dat aanleiding gaf tot jouw vertrek uit Afghanistan. Je verklaarde niet te weten of er Taliban gestorven waren tijdens het gevecht (CGVS I p. 18) en wist evenmin wat er gebeurde met de gewonde politieman die je had geholpen en die het checkpoint voor jullie huis bemande (CGVS II p. 13, CGVS I p. 17). Je wist niet of deze lokale politie nog leefde of stierf (CGVS II p. 13). Aangezien je acties tijdens dit gevecht de aanleiding vormden voor je vertrek uit Afghanistan en de Taliban afhankelijk van de uitkomst van dit gevecht misschien zwaarder of lichter aan de hulp van jou en je familie zou kunnen tillen is het opmerkelijk dat je hier niet meer over kan vertellen.

Ook je verklaringen over de ontmoeting tussen je vader en de Taliban zijn weinig overtuigend. Zo weet je niet door wie je vader werd tegen gehouden, noch of je vader werd tegengehouden door mensen die hij kende of door onbekenden (CGVS I p. 20). Gevraagd of de Taliban concrete afspraken met je vader had gemaakt, verklaarde je dat je vader je geen details had gegeven. Of de Taliban bij jullie langs zou komen of dat je vader je ergens naartoe moest brengen, wist je niet (CGVS I p. 20). Tijdens je tweede onderhoud verklaarde je opnieuw dat de Taliban jou en het machinegeweer wou. Je voegde hieraan toe dat de Taliban zelf niet naar jullie gebied konden komen omwille van de aanwezigheid van de overheid of de arbaki. Gevraagd of de Taliban je vader dan vertelde wanneer of waar hij je moest brengen, verklaarde je

dat hij deze kwestie niet met jou had gespecificeerd (CGVS II p. 10). Je informeerde je verder niet bij je vader over wat er precies gebeurde of wat de Taliban wou. Je was doodsbang toen je je vader hoorde spreken over deze zaak (CGVS II p. 10). Het is echter opvallend dat je je, ook na aankomst in België, niet hebt geïnformeerd naar wat er precies gebeurde of gezegd werd, aangezien dit jou een indicatie zou kunnen geven over jouw vrees en de vrees in hoofde van je achtergebleven familie.

Tot slot zijn je verklaringen over de bezoeken van de Taliban na je vertrek weinig zeggend. Gevraagd hoe vaak de Taliban naar je huis kwam na je eerste interview op het CGVS antwoordde je hier geen precieze informatie over te hebben. Je vader vertelde je dat de Taliban veel naar je huis kwam om jou te zoeken, maar je zou hem hier niet over hebben gevraagd. Gevraagd waarom je hier niet meer over had gevraagd, repliceerde je: "Wat zou ik hem vertellen?" Je vader zou je wel vertellen dat ze je achterna zaten maar zou je geen exacte details willen vertellen. Enige periode nadat je vader je verteld had dat de Taliban langskwamen vroeg je hem of ze nog steeds naar je op zoek waren, waarop je vader bevestigend antwoordde. Je wist evenmin wie van de Taliban je kwam zoeken. (CGVS II p. 4-5).

Je vage verklaringen over verschillende elementen uit je relaas, doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas.

De door jou voorgelegde documenten veranderen niets aan voorgaande appreciatie. Je taskara bevat louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. De envelop toont aan dat er jou documenten vanuit Afghanistan werden toegestuurd, maar zegt niets over je vrees bij terugkeer.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de

omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat

moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. De verzoekende partij beroept zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het hoger belang van het kind, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij voert aan dat haar leeftijd een zeer belangrijk element is en uiterst relevant om haar geloofwaardigheid te kunnen beoordelen. Ze vervolgt dat ze op het ogenblik van haar vlucht uit Afghanistan net zestien jaar oud was. Tijdens het persoonlijk onderhoud was ze nog steeds minderjarig. Haar leeftijd maakt haar kwetsbaar en met haar profiel werd onvoldoende rekening gehouden zowel bij het opstellen van de vragen als bij de beoordeling van haar relaas. Ze kwam juni 2020 aan in België en diende onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). Bijna twee jaar later werd er pas een beslissing genomen omtrent haar asielerzoek. Ze vindt het van belang dat het verzoek van een kind bij voorrang en zo snel mogelijk wordt behandeld. Er moet met name rekening worden gehouden met de leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid indien een minderjarige verzoeker betrokken is. Ze wijst erop dat haar voogd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aangegeven heeft dat hij het onderhoud zeer onduidelijk en verwarrend vond. Ze wijst erop dat als haar voogd de vraagstelling niet duidelijk vond, wat het dan voor haar geweest moest zijn die beroep deed op een tolk. Ze benadrukt dat de vervolgingsfeiten plaatsvonden toen ze ongeveer veertien jaar oud was. Minderjarige kinderen vormen een extra kwetsbare groep. Ze meent dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind hetgeen niet alleen procedurele vereisten met zich meebrengt maar ook invloed heeft op de zwaarte van de bewijslast en de medewerkingsplicht. De commissaris-generaal legt de drempel van kennis en detaillering veel te hoog. Ze verwijst vervolgens naar een arrest van de Raad en stelt dat bij het beoordelen van de geloofwaardigheid geen rekening werd gehouden met haar kwetsbaarheid en jonge leeftijd.

2.1.2. In een volgend onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op haar vluchtrelaas *an sich*. Vooreerst geeft ze een theoretische uiteenzetting omtrent het subjectief en objectief element die vervat ligt in het concept gegronde vrees voor vervolging. Voorts betoogt de verzoekende partij dat:

“Het CGVS beweert dat het ongeloofwaardig is dat enkel de verzoeker gevisieerd wordt door de Taliban en niet zijn oudere mannelijke familieleden.

Hierbij zet zij uiteen dat dit niet logisch is aangezien de politieagenten zich hebben verscholen in de boomgaard van de verzoeker en dus ook van zijn familie.

Hierbij gaat het CGVS echter volledig voorbij aan de reden dat de Taliban de verzoeker viseert in de eerste plaats.

De politieagent die niet gewond raakte heeft publiekelijk verklaard dat verzoeker hen heeft geholpen door het gevallen wapen aan te reiken. Er werd geen melding gemaakt van het verschuilen of de andere familieleden.

De Taliban heeft dan ook enkel deze informatie kunnen verzamelen: de verzoeker heeft de politieagenten geholpen met een wapen.

Duidelijk handelde de Taliban op basis van geruchten die ze hebben gehoord van de aanwezige dorpelingen ten tijde van de publieke verklaring van de politieagent.

Het CGVS hanteert een onlogische redenering om te besluiten dat de Taliban zou moeten handelen op basis van bepaalde details waarvan zij onmogelijk op de hoogte zou kunnen zijn.

Dit argument is dan ook niet ernstig.

4.2.2.3. Aangaande de gebeurtenissen na het vertrek van de verzoeker

Het CGVS trekt de gebeurtenissen na het vertrek van de verzoeker in twijfel aangezien hij niet alle details kent.

Het CGVS gaat hierbij voorbij aan het feit dat verzoeker minderjarig is en zijn ouders hem niet willen verontrusten!

Uiteraard kent hij enkel de grote lijnen: hij was zelf niet aanwezig en zijn moeder wil niet dat verzoeker zich constant zorgen maakt om hen.

Er moet echter ook gewezen worden op het feit dat het CGVS verkeerdelijk beweert dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud zou hebben verklaard dat de Taliban enkel de kinderen had langs gestuurd. (bestreden beslissing p. 2, §6). Zoals in de volgende paragraaf van de bestreden beslissing wordt aangehaald, is de Taliban na de machtsovername van tactiek verandert gezien ze zich op dat ogenblik niet meer behoefde te verstoppen.

Het CGVS spreekt zichzelf dan ook tegen. Er moet gekeken worden naar de werkelijke verklaringen van de verzoeker die duidelijk, samenhangend en logisch uiteen werden gezet.

4.2.2.4. Aangaande de communicatie van de Taliban met zijn vader

Het CGVS beweert dat verzoeker inconsistent zou zijn wanneer het gaat over de communicatie van de Taliban met zijn vader.

Als eerste wordt een fout in het eerste interview bij DVZ aangehaald. Een fout die de verzoeker zelf heeft rechtgezet bij het begin van zijn eerste persoonlijk onderhoud!

[...].

Dit is werkelijk niet redelijk te noemen.

De verzoeker was minderjarig op dit ogenblik en heeft zo goed mogelijk duidelijke en uitvoerige verklaringen afgelegd bij DVZ. In deze verklaringen is 1 woord verkeerd vertaald geweest, hetgeen is opgemerkt door verzoeker na dit te hebben overlopen met zijn advocaat en een tolk. Hij heeft dit dan ook aan het begin van het eerste persoonlijk onderhoud aangegeven. Ook tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud blijft verzoeker hierin consequent.

Hoe anders had verzoeker deze fout kunnen rechtzetten op een wijze dat het CGVS dit niet tegen hem zou gebruiken?

Het CGVS probeert wanhopig de fout uit het DVZ interview op te kloppen tot een grotere proportie dan wat het werkelijk is, om zo het asielrelaas van de verzoeker onterecht te ondermijnen.

Ten tweede beweert het CGVS dat verzoeker niet zou vermeld hebben dat zijn vader bedreigd werd door de Taliban bij de vraag of iemand van de familie met de Taliban 'in contact stond'.

[...]

Uiteraard heeft verzoeker negatief geantwoord op de geformuleerde vraag. Deze impliceert namelijk een zekere verstandhouding of regelmatig contact tussen de familie en de Taliban voordat de problemen ontstonden, wat niet het geval was!

Op geen enkele manier kan uit de vraagstelling afgeleid worden dat de PO doelde op het dreigement dat door de Taliban werd geuit.

Het 'contact' was geheel eenzijdig en eenmalig toen de vader van verzoeker bedreigd werd door de Taliban. Dit soort communicatie kan geenszins begrepen worden uit de vraag zoals deze geformuleerd werd in het tweede persoonlijk onderhoud.

Wanneer de PO later in het persoonlijk onderhoud probeerde te beweren dat de vage en niet-concrete vraag wel degelijk bedoeld was om te refereren naar dit dreigement, verklaart de verzoeker (terecht!) dat hij de vraag dan wel verkeerd begrepen zal hebben.

Er moet benadrukt worden dat verzoeker nog steeds minderjarig was tijdens het tweede persoonlijk onderhoud en dat deze vraag allesbehalve specifiek was.

De verzoeker beschuldigen van een ingestudeerd relaas is werkelijk absurd als gekeken wordt naar zijn doorleefde en emotionele verklaringen tijdens beide persoonlijke onderhouds.

4.2.2.5. Aangaande de zogenaamde vage verklaringen van verzoeker

Het CGVS beweert dat de verzoeker zogezegd vaag blijft over enkele elementen in zijn relaas.

Hierbij wordt volledig over het hoofd gezien dat het dus geen ingestudeerd verhaal betreft (zie supra) zoals eerder werd beweerd, maar een werkelijke gebeurde ervaring van een jong en angstig kind, drie jaar vooraleer het persoonlijk onderhoud plaatsvond!

Dit wil zeggen dat bepaalde elementen hem heel duidelijk voor de geest staan aangezien ze een blijvende indruk op hem hebben achtergelaten. Zoals bijvoorbeeld dat het geweer heel warm was toen hij het wou vastnemen.

Anderzijds wil dit zeggen dat bepaalde elementen vervaagd zijn gezien zijn jonge leeftijd en de lange periode die ondertussen reeds is verstreken.

Zeker elementen die geen directe impact op hemzelf hadden zoals de uitkomst van het gevecht tussen de politie en de Taliban kunnen niet aan verzoeker verweten worden dat hij deze niet kan vertellen.

De verzoeker was een bang, jong kind dat zich in huis verschuilde op het einde van het gevecht en de dag erna er na zijn ouderlijk huis, waar hij al zijn hele leven was opgegroeid, hals over kop diende te verlaten.

Deze bewering van het CGVS is dan ook onredelijk".

2.1.3. Ze voert aan dat ze zich in een kwetsbare positie bevindt omwille van het gegeven dat ze jaren terug, op haar vijftien jaar, Afghanistan heeft verlaten en sindsdien in Westerse landen verbleef. Ze heeft duidelijk aangegeven dat ze tevens een vrees koestert ten aanzien van de taliban omwille van haar verblijf in Europa. Ze verwijst vervolgens naar verschillende rapporten waarmee ze wil aantonen dat Afghanen die als verwesterd gezien worden het risico lopen op vervolging bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Vooral jonge Afghanen, die in hun tienerjaren in het buitenland verbleven, riskeren vervolging omdat men ervan uitgaat dat ze door hun leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Ze verblijft sinds haar zestien jaar in België en de objectieve landeninformatie toont aan dat haar vrees omwille van haar langdurig verblijf tijdens haar jonge tienerjaren in het buitenland weldegelijk gegrond is. Ze verwijst vervolgens naar verschillende arresten en rapporten om haar stelling te onderbouwen.

2.1.4. De verzoekende partij zet uiteen dat voorheen een Afghaanse verzoeker de subsidiaire bescherming kreeg toegekend wanneer in haar specifieke regio van herkomst de taliban de macht

hadden. Het is dan ook frappant te noemen dat nu de taliban over heel Afghanistan de macht hebben, er *quasi* geen subsidiaire bescherming kan worden verleend. Het nieuw beleid van de commissaris-generaal met betrekking tot de subsidiaire bescherming wordt aangevat met een uiteenzetting omtrent een afname van het geweld en verbeterde veiligheidssituatie nu de taliban de macht heeft kunnen claimen. De commissaris-generaal is van oordeel dat er een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden moeten worden aangetoond dat ze een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer. Ze wenst in dit kader te wijzen op het feit dat ze op heden een kind is, ze op haar 15 jaar uit Afghanistan is vertrokken. Ze leeft intussen ettelijke jaren in Westerse landen. Haar leeftijd, verblijf in het buitenland en psychologische moeilijkheden zijn persoonlijke omstandigheden die haar risico verhogen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Ze citeert uit verschillende rapporten en arresten om haar stelling te onderbouwen.

2.1.5. De verzoekende partij verwijst naar verschillende arresten, rapporten en nieuwsartikelen die een beeld geven van de humanitaire crisis in Afghanistan en stelt dat deze crisis overwegend kan toegeschreven worden aan handelingen van de taliban. Ze meent derhalve een reëel risico te lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan, meer bepaald foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Te meer gelet op haar specifieke profiel.

2.1.6. De verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing genomen door de commissaris-generaal te hervormen, dienvolgens haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal met het oog op verder onderzoek.

2.2. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten, arresten en nieuwsartikelen:

- Hataway en Foster, *'The law of refugee status'*, 2014;
- UNHCR *"Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"*, 30 augustus 2018;
- EASO COI query, *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 September 2020;
- Nansen rapport 2021/11;
- CGVS 13.01.2016, T. Vreemd, 2016, 208;
- RvV 28 juni 2018, nr. 206 172;
- Persartikel Al Jazeera.

2.3. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij enkel haar prodeco-aanstelling alsook de bestreden beslissing.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 8 december 2022 dient de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een eerste aanvullende nota in waarmee ze de volgende elementen kenbaar wenst te maken.

Verzoekende partij is op 4 oktober 2022 het slachtoffer geworden van een ernstig verkeersongeval waarvoor zij twee operaties dient te ondergaan aan haar been en voet. Momenteel zitten er schroeven in het been en zit zij in het gips. Als gevolg hiervan zal de verzoekende partij 4 à 5 tal maanden arbeidsongeschikt zijn. Heden is de verzoekende partij tewerkgesteld door het bedrijf d'Arta.

Vervolgens haalt de verzoekende partij haar verwestering aan en stelt dat het voormeld ongeval eveneens van de verregaande verwestering getuigt die zij heeft ondergaan sinds haar komst naar België. Zij kan hierdoor haar kans op een vast contract bij het bedrijf d'Arta verliezen. De verzoekende partij verwijst verder naar het recente arrest van de Raad van 12 oktober 2022 met nummer 278 653 waarin de weigeringsbeslissing met betrekking tot een Afghaanse verzoeker reeds werd vernietigd en de verzoeker werd erkend als vluchteling omwille van zijn verblijf in het buitenland en vermeende verwestering. Zij stelt dat deze elementen op haar van toepassing zijn. Zij betoogt vervolgens dat zij reeds jaren geleden als minderjarige Afghanistan heeft verlaten en al jarenlang in België verblijft. Ze meent dat ze in de Belgische samenleving geïntegreerd is door haar werk en vrienden in België. Er moet dan ook rekening gehouden worden met het risico dat zij bij eventuele terugkeer naar Afghanistan onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap daar zij lang genoeg uit het land is geweest om te 'verwesteren' of minstens als 'verwesterd beschouwd te worden'.

In het kader van de subsidiaire bescherming wordt verder in de nota de veiligheidssituaties in Afghanistan besproken. De verzoekende partij besluit dat het lang verblijf in Europese landen en hiermee gepaard gaande daadwerkelijke verwestering, haar psychologische kwetsbaarheid en verdere bewijsstukken van haar asielrelaas, maken dat zij erkend dient te worden als vluchteling of minstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

Doorheen haar aanvullende nota verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten, arresten en nieuwsartikelen:

- het rapport van Amnesty international d.d. 15.08.2022, "*Afghanistan: The Rule of Taliban: A year of violence, impunity an false promises*";
- EUAA Afghanistan: "*Targeting of Individuals*" van augustus 2022;
- Regional Overview: "*South Asia and Afghanistan*", 17-23 September 2022;
- Regional Overview: "*South Asia and Afghanistan*", 12-18 November 2022;
- Regional Overview: "*South Asia and Afghanistan*", 19-25 November 2022;
- Regional Overview: "*South Asia and Afghanistan*", 26 November 2022 – 2 december 2022;
- Overview: "*South Asia and Afghanistan*", 10-16 September 2022;
- Regional Overview: "*South Asia and Afghanistan*", 24-30 September 2022;
- ASYLOS: "*COI Repository*": 21/09/2021-28/09/2022

Middels haar aanvullende nota legt de verzoekende partij tevens volgende documenten voor:

- Medische attesten ;
- Röntgen foto ;
- Foto's verwondingen.

3.2. Op 25 april 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, "*Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, "*Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO, "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022.

3.3. Op 2 mei 2023 dient de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een tweede aanvullende nota in waarin zij de volgende elementen aanhaalt:

Zij herhaalt dat zij een kwetsbaar profiel heeft en verwijst hiervoor naar de bestreden beslissing, alsook naar haar beroepsakte en aanvullende nota waarin haar kwetsbaar profiel werd vastgesteld en besproken. Zij benadrukt vervolgens dat zij psychologisch kwetsbaar is en dat zij om deze reden deelgenomen heeft aan het psycho-educatieve programma 'Mindspring Junior' van het CAW. Ter staving hiervan legt zij het document voor waarin haar deelname aan dat programma wordt bevestigd. Tevens verwijst de verzoekende partij naar haar beroepsakte en haar eerste aanvullende nota aangaande haar verwestering en vult aan dat zij ondertussen ingeburgerd is en Nederlands spreekt. Ter staving hiervan legt zij een schoolattest neer. Tevens legt verzoekende partij haar loonfiche voor als bewijs van haar tewerkstelling, alsook brengt de verzoekende partij een aantal aanbevelingsbrieven bij om haar integratie in de Belgische maatschappij aan te tonen. Zij benadrukt nogmaals dat zij absoluut verwesterd is of zij minstens verwesterd zal overkomen bij terugkeer naar haar herkomstland. Verzoekende partij verwijst verder naar en citeert uit het arrest van de Raad van 13 januari 2023 met nummer 283 128 waarin wordt geoordeeld dat gelet op verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd en zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime verzoeker een vluchtelingenstatus werd toegekend. De verzoekende partij meent dat deze situatie eveneens op haar van toepassing is. Tot slot wordt door de verzoekende partij de

veiligheidssituatie in Afghanistan besproken waarbij zij verwijst naar de rapporten die zij tevens bij haar aanvullende nota van 8 december 2022 heeft toegevoegd.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoekende partij moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekende partij aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekende partij samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoekende partij overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekende partij bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift en de aanvullende nota aan dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens een (toegeschreven) verwestering. Ze stelt in het verzoekschrift dat ze op vijftienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten en sinds haar zestien jaar in Europa verblijft. Ze voert verder in de aanvullende nota aan dat ze actief deelneemt aan de Belgische maatschappij, dat ze psychologisch kwetsbaar is en om deze reden heeft deelgenomen aan het psycho-educatieve programma “mindspring junior” van het CAW, dat ze een mooi schoolparcours heeft, dat ze een uitgebreide vriendenkring heeft. Ze voegt tevens verschillende documenten toe die haar (toegeschreven) verwestering moeten onderbouwen. Tijdens de terechtzitting verklaart ze dat ze als arbeider gewerkt heeft maar sinds acht maanden werkonbekwaam is als gevolg van een ongeval met de elektrische step en Nederlands spreekt en een vriendin heeft.

5.2. Voor zover de verzoekende partij met deze elementen wil aantonen dat ze verwesterd is of als verwesterd zal worden beschouwd bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, kan hier het volgende over worden gesteld.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, is het van belang zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry

for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite

corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *"zina"* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus worden de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijgetreden (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"* januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.3. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij op 18 juni 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ze kwam aan in België op 7 juni 2020, op net zestienjarige leeftijd. Sindsdien verblijft ze ook in België. Bovenstaande elementen worden niet betwist door de commissaris-generaal. Ze werd, gelet op haar minderjarigheid, een voogd toegewezen. Momenteel is de verzoekende partij negentien jaar oud en is ze iets meer dan vier jaar uit Afghanistan vertrokken. Verder wordt er niet betwist dat de verzoekende partij afkomstig is van het dorp Azizkhel, gelegen in het Khogyani district in de provincie Nangarhar.

Hoewel de verzoekende partij voor haar vertrek uit Afghanistan op veertienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen, die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, heeft zij het belangrijkste deel van haar puberteit in Europa doorgebracht.

Uit haar verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en haar verklaringen ter terechtzitting, die zij deels in het Nederlands aflegt, blijkt onder meer dat de verzoekende partij de Nederlandse taal leert, deelneemt aan het maatschappelijk leven in België en dat de verzoekende partij zich openstelt voor de Belgische en westerse cultuur. De verzoekende partij heeft school gevolgd in België en tijdens haar studies ook vaak studentenjobs deed. Uit het geheel van haar verklaringen en de voorliggende documenten blijkt dat de verzoekende partij onderwijs volgt, maar ook gewerkt heeft en als adolescent al die tijd is ondergedompeld in de Belgische samenleving en noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd. Zo hieruit als dusdanig niet noodzakelijk blijkt dat de verzoekende partij zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit, kan wel redelijkerwijze aangenomen worden dat haar actieve deelname aan de Belgische samenleving via onderwijs, werk en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op haar ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop zij zich gedraagt, wat het risico dat zij in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst, een dorp in de provincie Nangarhar, zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat de verzoekende partij grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afgaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin zij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het ganse Afgaanse grondgebied.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofdte van de verzoekende partij een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. Gelet op het geheel van elementen die betrekking hebben op haar specifieke en individuele omstandigheden, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij, in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst in de negatieve aandacht van talibanleden en -aanhangers riskeert te komen en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij als verwesterd zal gepercipieerd worden.

In het bijzonder dragen de volgende factoren, eigen aan de verzoekende partij, daartoe bij: (i) het feit dat de verzoekende partij reeds op jonge leeftijd haar regio van herkomst in Afghanistan verlaten heeft en naar Europa is gekomen, (ii) het gegeven dat zij sinds haar zestien jaar in België verblijft, er als niet-begeleide minderjarige is aangekomen en hier dus een belangrijk deel van haar vormende jaren heeft doorgebracht, (iii) zij actief deelneemt aan de Belgische samenleving (iv) het risico dat zij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap aangezien zij als jonge adolescent lang genoeg uit het land is geweest om minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Verder wordt er niet betwist dat de verzoekende partij afkomstig is uit een dorp gelegen in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht, blijkt dat er verschillende groeperingen actief zijn in de provincie Nangarhar, zoals de taliban en ISKP. Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten).

Haar jonge leeftijd maakt dat de verzoekende partij erg beïnvloedbaar is en dat zij zich, gelet op haar traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer haar opleiding,

haar studentenjobs en haar verblijf, (onbewust) 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan worden aangenomen dat zij deze, gelet op haar jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat zij deze moet verbergen wanneer zij bij terugkeer naar haar regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit is des te meer het geval gezien de verzoekende partij, gelet op haar leeftijd, met westerse normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in haar ontwikkeling als jongere. Dit brengt het risico met zich dat zij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

Bij de beoordeling van de vrees van de verzoekende partij moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het profiel van de verzoekende partij die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie wijst op *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot haar concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat zij bij een terugkeer naar haar regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

Rekening houdend met het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van de verzoekende partij, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben. Daarenboven, indien de verzoekende partij door personen uit haar lokale gemeenschap van verwestering beschuldigd wordt, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

5.4. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

6. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

M. RYCKASEYS,

P. SHONIA ,

De griffier,

P. SHONIA

kamervoorzitter,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

M. RYCKASEYS